

вите предмѣти, народа, дѣйствително, остава въ положение на дивите звѣрове.

Турските власти сж испратили тука нѣколко чаджри за запазванието на злочестите старци и болните отъ пека, но не и отъ джжда. Но и тия скудни убѣжища бѣха малко. Сегисъ-тогисъ мюдюрина получвалъ малакъ запасъ отъ нѣща за прехрана и го раздавалъ на тия отъ туземците, които нѣматъ никаква възможность да са спасятъ отъ гладна смъртъ. Но тоя изворъ бѣше и недостаточенъ и невѣренъ; той можаше да пресъхне сѣка минута. Азъ вече описахъ излизанието ни отъ Клисура: стотина жени и дѣца на обиколиха, като не ни позволяваха да са помѣстимъ. Злочестите сжздания, като ни показваха дрипите си, съ отчаяние ни говоряха. „Ние бѣхме богати, имаме кжщи, покжщнина, добитакъ, а ето сега сичко, което е останало у насъ!“ И тѣ ни показваха своите голи исххнали ржце и посинилете си пригъпнали гжрди, въ които напраздно тжрсѣха едвамъ дишащите младенци поне капка мляко. „Ние умираме отъ гладъ, дѣцата ни умиратъ отъ гладъ! викаха тѣ: —какво да правимъ? Неужели вие нищо не можете да направите за насъ?“ Ние не можахме нищо да направимъ за тѣхъ, освѣнъ да проливаме безполезни сжлзи.

А турците отъ сжсѣдните села, които бѣха откарали отъ тия нещастници конете, кравите, овцете и бѣха ограбили сичкото имъ имущество отъ дрехите до керамидите, джрзко дохождаха на откраднатите коне, за да погледатъ съ презрителна усмивка на гладните и измжрзналите, по тѣхната милость, сжздания. Ние съ отвжщение видѣхме нѣколко подобни, тжжсто от-